No. 2972 Woensdag 3 Aug. 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Techniek en Taktiek.

...onzer abonné's, van wie wij weten ... terdege op de hoogte is van onze ...aose sport en sporttoestanden, ... ons onderstaand artikel toe, over...men uit een Nederlands sportblad, ... de vraag, of dit artikel mogelijk ook ...r de West niet van toepassing was. ...n oordele zelf. De inzender zeggen ...e hier dank voor de moeite die hij zich ...troost heeft, en bevelen het artikel in de bijzondere belangstelling aan van ieder, die met de Voetbalsport te maken heeft, voornamelijk echter de leiding-gevende persoonlijkheden.

Zonder een behoorlijke tactische opzet van het spel komt men er tegenwoordig niet meer.

Onze Indische voetbalmakkers vertoe...n reeds geruime tijd op de boot, die ... naar hun vaderland terug brengt. ...r een poosje zijn zij in Ned. Indië aan...land na een reis, die alles bijeen een ...ie maanden zal hebben geduurd, ...s, die hun een macht van indrukken op velerlei gebied zal hebben be...

...ruken óók op sportgebied, op voet...gebied wel te verstaan. Zij zijn hier in Europa geweest om te voetballen, om deel te nemen aan het tournooi om het Wereldkampioenschap en zij hebben ook in ons land enige wedstrijden gespeeld, ...cieel tegen het Nederlandse en tegen ...t Haagse elftal, officieus in oefenpar...n tegen enkele Nederlandse clubs. En ...en daarbij, als zij hun ogen goed de ...t hebben gegeven, tot de conclusie ...omen zijn hoe moeilijk het voetbal...l wel is en hoeveel er voor hen nog ...eren overblijft!

...erschatte de moeilijkheden niet.

...st om daarop nog eens ter dege de ...cht te vestigen, komt het ons van ...g voor, thans na enkele weken op ... wedstrijden terug te komen. Er ...t n.l. maar al te gauw gedacht, dat ... zich al betrekkelijk gauw de kunde ... kennis van voetbal eigen kan ma... Frappant is b.v. de uitlating, die ...e jaren geleden vanwege een Pers...au gedaan werd: Een voetbalverslag maken, kan iedereen... wel! Inderdaad, iedereen, die in hoofdzaak de spelregels kent, zal wel zo ongeveer in het kort kunnen weergeven wat hij op het voetbalveld heeft zien gebeuren. En zo zal ...ereen, die over een normale body beschikt, gauw genoeg op het voetbalveld ... bal kunnen voorschoppen en daarbij ...s weldra enige vaardigheid opdoen.

Maar... zowel voor het beoefenen van ... sport als voor de beoordeling er ...omt heel wat meer kijken en voor ...arvan nog niet doordrongen was, ... wedstrijden van onze Indiërs ...leerd.

...sche voetballers toch zijn in het geheel geen beginnelingen op het gebied van deze zo populaire sport. Zonder nu direct te willen beweren, dat de spelers, die de toer hebben meegemaakt, positief de besten waren van Java — de voetballers van de andere eilanden waren ... practische overwegingen niet in de selectie betrokken — vormden zij toch in elk geval tot op zekere hoogte de bloem van het Indische voetbal. Het waren allemaal jongelui tussen de 20 en ... die dus over het algemeen al een flinke tijd de genoegens van de voetbalsport gesmaakt zullen hebben en zich daarbij derhalve zich een zeer behoorlijke vaardigheid eigen kunnen hebben gemaakt.

En wat hebben wij gezien? Dat inderdaad de vaardigheid het technische kunnen, bij de spelers, althans bij de meesten hunner, in voldoende mate aanwezig was en... dat desalniettemin hun prestaties maar heel matig zijn geweest. In de oefenpartijen tegen min of meer middelmatige Hollandse eersteklassers hebben zij zich geenszins sterker getoond dan deze clubs, tegen een matig spelende Haagse ploeg waren zij nauwelijks opgewassen en...... tegen een Nederlands elftal dat een zeer incomplete voorhoede had, waren zij het op geen stukken na, hoewel de Hollanders toch stellig in sommige perioden van de strijd — met name na de 5—0 voorsprong — niet op volle kracht hebben gespeeld. En nu is hier en daar wel de opmerking gemaakt, dat speciaal het physieke verschil een rol heeft gespeeld, maar daar zat het toch zeker niet alleen in, want tegenover de grotere stevigheid van de bovendien lagere Hollanders, plaatsten de Indiërs het physieke voordeel van een grotere loopsnelheid.

Bij de vele beoordelingen die wij over de wedstrijd op de Olympische Dag hebben gelezen, trof ons de opmerking dat ook het Nederlands Jeugdelftal van de Indische voetballers zou hebben gewonnen, een opmerking, die wij als volkomen juist moeten onderschrijven.

Daarbij zou het physieke verschil toch stellig geen rol hebben gespeeld en daarbij zou men ook niet kunnen aanvoeren, dat de spelers meer internationale ervagering hadden opgedaan, want het aantal voetbaljaren van de Nederlandse Jeugdploeg zou stellig heel wat kleiner zijn dan dat van de Indische voetballers.

Achterstand op tactisch gebied.

De grote achterstand van het Indische voetbal ligt niet zozeer op technisch- als wel op tactisch gebied. Zeker, de balbehandeling van de meeste spelers was maar matig, want wel zag men nu en dan een enkele speler de bal eens aardig en handig opbrengen, maar feiten waren: 1. dat zij met de bal veel minder snel waren dan zonder, en 2. dat er maar enkelen over een goede traptechniek bleken te beschikken. Zij trapten meest met de binnenkant van de voet en de verre, strakke trap bleek niet op het register van de meeste spelers voor te komen. Feitelijk was de spil Meeng in dit opzicht de enige uitzondering, hoewel ook de backs wat dat betreft, voldoende waren.

Wij willen maar zeggen, dat ook in technisch opzicht het spel van de Indiërs voor zeer veel verbetering vatbaar en dat er heel wat oefening nodig is om hun onmiskenbaar goede aanleg tot zodanige ontwikkeling te brengen, dat de techniek van de Indische voetballers op internationaal peil staat.

Tot zover wat de techniek aangaat, — op het gebied van de tactiek hebben zij zeer veel, zo niet alles te leren en... dat is iets wat niet zo maar één, twee, drie gebeuren kan.

Wij hebben de sterke indruk dat ook hier te lande lang niet iedereen voldoende overtuigd is van het eminente van dit spelonderdeel. De wijze, waarop men vroeger nu en dan critiek heeft uitgeoefend op clubs, die volgens een bepaald systeem speelden, wees daarop. Men stelde daartegenover het advies „fris voor de lever weg" te spelen, al dat gesysteem, dat „het voetbal stuk maakte" overboord te gooien, enz. enz. Allemaal raadgevingen die van schromelijke onkunde getuigen.

Weet men, welke ploeg zich de weelde kan veroorloven fris voor de lever weg te spelen? De superieure ploeg, die het spel volkomen onder de knie heeft, — de ploeg die weet, dat zij, mét of zonder een bepaalde tactiek, haar tegenpartij baas kan blijven, de ploeg die zo nodig, alle tactieken kan spelen. Spel, dat in het allergunstigste geval Engeland zich kan permitteren en... de Engelsen doen het niet eens en zij gaan er slechts toe over als zij na het verkrijgen van een gemakkelijke, grote voorsprong overmoedigd worden.

Zeker, er zijn sterke landenploegen, die zich niet of nog niet storen aan de lessen, die het moderne voetbal naar voren heeft gebracht. Getuige het spel van Brazilië speelt men in Zuid-Amerika nog zuiver op de inderdaad bijzonder hoogstaande techniek, die eerder virtuositeit genoemd mag worden. Een spel, dat Uruguay tweemaal een Olympisch en eenmaal een Wereldkampioenschap bezorgde, maar... waarmee men er „vandaag-aan-den-dag" niet meer komt. Brazilië maakte inderdaad furore met kunstig, individueel spel, maar toen het tegen het sterke Italië op ploegtactiek, op ploegverband aankwam, bleken de Zuid-Amerikanen te kort te schieten en kansloos gingen zij ten onder, hoewel zij stuk voor stuk hoogstwaarschijnlijk met de bal meer konden doen dan hun tegenstanders.

Welnu, ook de Indiërs speelden zonder systeem, zonder een bepaald plan. Nu twijfelen wij er niet aan, dat hun ijverige leiders volkomen op de hoogte zijn van hetgeen op dit gebied te koop is. Al jaren lang heeft men kunnen lezen over bepaalde elftalformaties en oppervlakkig beschouwd is men geneigd op te merken, dat zij het in de praktijk hadden kunnen toepassen. Doch... dat gaat nu eenmaal zo maar niet. Het spreekt vanzelf, dat men er wel wat aan had kunnen doen.

Met een spelletje als de Indische ploeg tegen het Nederlands elftal liet zien, is men tegenwoordig niet meer verantwoord. Tegen een ploeg, waarvan redelijkerwijs aangenomen mag worden, dat zij sterker is, moet men in de eerste plaats verdedigingssysteem organiseren, zoals b.v. Nederland zal dienen te doen als het tegen Engeland of Schotland speelt. Het klinkt wel erg dapper om te adviseren „op de aanval" te spelen en natuurlijk moet elke voorhoede dat doen als er maar enigszins kans voor is, maar het getuigt toch geenszins van een minderwaardigheidsgevoel als men zich vooral in achterhoede en middenlinie tot de tanden toe wapent en aldus in elk geval een sterk verdedigingsblok poogt te vormen.

Dat betekent in het geheel niet onvoorwaardelijk, dat men dan met een spilstopper moet spelen. Ploegen, die daaraan niet gewend zijn, zullen daardoor zelfs eerder haar verdediging verzwakken dan versterken. Wél is het nodig, dat een bepaald verdedigingsplan wordt opgemaakt.

Tactische opzet noodzakelijk.

Tot de noodzakelijkheid van het opbouwen van een bepaald speelplan wordt men in de regel pas bekeerd door de harde praktijk — men moet als het ware aan den lijve ondervinden hoeveel men te kort schiet als men het niet doet. Zonder twijfel hebben de Indische voetballers het aan den lijve ondervonden. Typisch was wel, dat zij tegen Den Haag althans al enig begrip van verdedigingstactiek toonden en het is buiten kijf, dat de leiders van het Indische voetbal, aan de hand van de hier opgedane lessen, dit begrip zullen gaan ontwikkelen. Dat een uitstekende ploeg als de Italiaanse een bepaalde tactische opstelling niet versmaadt en het noodzakelijk vindt haar voorhoede in diepe W-formatie te laten opereren — de eindoverwinning van Italië is de grootste triomf die de zuivere W-formatie ooit behaald heeft! —, moet toch wel wat zeggen tot ieder, die hierover nadenkt.

Deze ontwikkeling op tactisch gebied kan slechts langzaam voortschrijden, — zij moet in overeenstemming met aard en aanleg geleidelijk groeien en bepaalde vormen aannemen. Het is uitgesloten, dat b.v. de Indische ploeg de opstelling van Italië of van Schotland zonder meer kan copieren, want het staat vast, dat zij er dan iets of nauwelijks iets meer van terecht zal brengen dan thans. Men is er ook niet mee klaar, door alleen een keurploeg in die richting op te leiden. Zulk een opleiding moet over de gehele linie en van onderen af gebeuren.

Dat alles geldt toch zonder enige twijfel ook nog voor het Nederlandse voetbal, — ook in ons land is op voetbalgebied nog ontzaggelijk veel te leren. Maar... wij zijn hier toch wel heel wat verder dan in Indië. Op het gebied van tactische opstellingen zijn hier al knappe staaltjes vertoond en langzamerhand begint de betekenis er van wel door te dringen. Vandaar dan ook, dat wij het zo onmiddellijk eens konden zijn met de opmerking, dat ons Jeugdelftal wel van de Indiërs gewonnen zou hebben. Doordat voetbalkennis van geslacht op geslacht overgaat en de jongeren steeds dadelijk kunnen profiteren van de lessen van de ouderen, zijn de tegenwoordige jeugdspelers in ons land heel wat beter toegerust dan b.v. tien jaren geleden, heel wat beter ook dan de oudere Indische spelers, die immers een dergelijke ontwikkeling in hun land niet hebben meegemaakt en feitelijk van nu af pas van de grond af moeten beginnen.

Vandaar dan ook, dat het spel alom geleidelijk vooruit moet gaan — als er tenminste een behoorlijke opleiding en voorbereiding van spelers is —, vandaar ook, dat er momenteel zoveel goede, jonge spelers in ons land zijn. In dat opzicht vooral gaat het werk van de Technische Commissie, werk dat indertijd geconcipieerd en ingeleid is door dhr. Hirschman en door de tegenwoordige leden wordt voortgezet, nu vruchten draagt.

De achterstand van de Indiërs is nog heel groot, dat heeft hun interessante bezoek aan Europa wel duidelijk geleerd. Zij zullen, profiterend van de opgedane lessen, de achterstand in de loop der jaren kunnen verkleinen. En hun bezoek heeft in elk geval ons weer de les geboden, dat voetbal een moeilijk spel is en... men ook hier te lande nimmer meer blind mag zijn voor de zo belangrijke tactische zijde van het spel.

De jeugd is een tijd van strijd; maar van een vruchtbare strijd, waarin iedere overwinning de macht tot beheersing versterkt en het anker onze bestemming dieper vastzet in de grond der eeuwigheid.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

De politici zijn op vacantie en dan is het rustig in de politieke wereld.

En we zouden daarom wel eens de vraag kunnen stellen of hèt niet beter was om ze allemaal op pensioen te stellen ter bevordering van de wereldvrede?

Jammer dat deze utopie tot de volstrekte onmogelijkheden behoort.

Met dat al is er geen nieuws van de Sudetenkwestie, zelfs niet van de Spaanse fronten, noch van de terugtrekking der vrijwilligers.

Alleen is er nieuws in het Oosten, waar zich misschien een oorlog aan het ontwikkelen is tussen Japan en Rusland.

Ook de oorlog China — Japan begon met een incident aan de Marco Polo brug. En zo hebben we nu een incident aan de grens van Mansjouko.

Maar al een heel flink incidentje, waarbij 5 Russische vliegers naar beneden zijn geschoten. De Russen 200 man zouden verloren hebben en 11 tanks en 2 kanonnen.

De Russen zijn dan ook uit het betwiste gebied weggeslagen, maar schijnen het niet er bij te laten, daar 15 hunner vliegtuigen daarop een bombardement hebben uitgevoerd, op het verloren gebied.

Nu heeft Japan een nota van protest gestuurd aan Moskou en Moskou aan Tokio: wat daarop nu zal volgen? In alle geval zijn er in de laatste tijd wel meer oorlogen gevoerd, zonder oorlogsverklaring.

Volgens de telegrammen heeft Z. H. de Paus de vorige week weder zijn veroordeling uitgesproken tegen het rassisme. Het is in de laatste maanden reeds herhaaldelijk geschied na de onlangs door de Congregatie der Seminaries en Universiteiten veroordeelde rasstellingen, waarvan de eerste stelling luidde: „De rassen, waarin de mensheid verdeeld is, verschillen onderling zoveel, dat het laagste mensenras dichter bij het hogere dier dan bij het hoogste mensenras staat".

Tegen wie speciaal deze veroordeling is gericht, is niet onduidelijk wanneer men weet dat niemand anders dan Adolf Hitler zelf schepper van het nationaal-socialisme en Führer, in hoogst eigen persoon deze stelling bijna letterlijk verkondigde op de eerste partijdag te München. De hoge spreker beweerde: ‚De afstand, die tussen de laagste, nog zogenaamde mensen en onze hoogste rassen ligt, is groter dan die tussen den laagsten mens en de hoogste aap". Een merkwaardige overeenkomst met de eerste stelling!

Sla verder „Mein Kampf" eens open op pagina 479 (25ste en 26ste uitgave). Daar leest men, hoe Hitler den neger „een geboren halfaap" noemt, ongeschikt voor intellectuele arbeid, slechts „als een poedel" dresseerbaar! Geen wonder dat de Franse kamerafgevaardigde Pierre Bloch het vorig jaar in de Franse senaat betoogde, dat het eigenlijk tegen het volkenrecht zou zijn Duitsland weer koloniën te geven, wijl het „de negerbevolking als apen behandeld"!

Maar toch is het rassisme al veel ouder als het Nationaal Socialisme, alhoewel zeker dit laatste er een geweldige stoot aan heeft gegeven.

Wat is eigenlijk rassisme? Het is een levens- en wereldbeschouwing, welke in het ras en zijn eigenschappen de voornaamste elementen en factoren van het leven der mensen en volkeren ziet; welke de wereld- en cultuurgeschiedenis volkomen laat ontwikkelen en tracht te verklaren uit de kwaliteiten en lotgevallen der rassen.

Zoals het Hegelianisme in de wereld- en cultuurgeschiedenis niets anders zag dan de dialectische ontwikkeling van de „Idee" tot vrij zelfbewustzijn in de „Geest", en het historisch materialisme meende dat de loop van de wereld- en cultuurgeschiedenis volkomen kon worden verklaard door de evolutie van kracht en stof, zo smeedt het rassisme het ras en zijn hoedanigheden tot een sleutel om het myterieuze sacrarium van de lotgevallen van mensen en volkeren, van de wereld- en cultuurgeschiedenis te ontsluiten.

Tot zover maakt het rassisme nog aanspraak op een universalistische gelding, doch het gaat zich nu onmiddellijk vernengen. Immers het rassisme huldigt ook de kapitale stelling, dat de mensenrassen zeer verschillend zijn van aanleg en prestatie, zodat men moet spreken van hoogstaande, edele rassen en laagstaande, onedele. De afstand tussen het laagste en hoogste ras wordt zelfs groter geschat dan de afstand van de hoogste diersoort tot het laagste mensenras. Verder waagt men de sprong tot de stoute bewering, dat er slechts één superieur edelras bestaat, de oerbron van alle echte cultuur en ware vroomheid in geheel de wereld: tevens komt men er toe van een inferieur ras te spreken, dat helemaal geen cultuur zou bezitten. Tussen het hoogste en laagste ras schommelen dan de overige rassen, die of oorspronkelijke rassen heten of bastaarden.

Het meest belangrijk moment breekt echter aan, wanneer men de spontaan zich opdringende vraag stelt en tracht te beantwoorden: welk is nu dat edelras?

De beantwoording van deze gewichtige vraag geeft aan het rassisme zijn concrete nadere bepaling en differentiatie. Naar gelang de voorkeur van een bepaald ras, splitst het rassisme zich in velerlei vorm en kleur. Meteen wordt dan duidelijk, dat rassisme niet uitsluitend samenvalt met nationaal-socialisme of enkel een uitvinding van de Germanen zou zijn, want de mogelijkheid bestaat, dat elk ras zich als het edelras gaat beschouwen en aandienen. Men kan spreken van een blank, zwart, rood en geel rassisme, naar gelang de kleur van het ras, dat zich tot edelras opwerpt. Typerend blijven echter het Joodse en Germaanse rassisme.

Vooral de Renaissance-Joden, Buber, Cohen, Rosenzweig, Weltsch, Baeck en Weiner verkondigen een Joods rassisme, dat dezelfde stellingen predikt als het Germaanse, enkel met dit verschil, dat hier het Joodse ras en bloed superieur is. Volgens dit rassisme ligt de Joodse mens God „in het bloed". „De God van het Ik en de God van het heelal" komen „in de ene Joodse mensennatuur te zamen". Het Joodse ras en volk zou geroepen zijn tot „een leidende rol onder de mensheid op grond van bloed en ras". Dus niet door een onverdiende vrijwillige begenadiging en uitverkiezing Gods zou het Joodse volk een bijzondere positie in de wereldgeschiedenis hebben ingenomen, doch enkel en alleen zouden de superieure natuurlijke eigenschappen van het Joodse ras en bloed aan het Joodse volk de leiding in de wereldgeschiedenis hebben verschaft. 1)

Gaan wij nu over tot de beschouwing van het Germaans of Arisch-Germaans rassisme.

Het Arisch-Germaans rassisme kiest als edelras het Arisch-Germaanse. Een waar cultuurscheppend ras, het hoogste op de ladder der menselijke rassen. Alle echte cultuur en ware vroomheid heeft de mensheid aan dit scheppend ras te danken. Wanneer dit ras zijn bloed zuiver weet te bewaren en de leiding weet te nemen in de wereldgeschiedenis, dan staat een periode van grote bloei voor de deur. Verbastert echter dit ras nog verder, dan zal de neergang van het Avondland, ja van geheel de cultuur onafwendbaar zijn.

Laten wij concreter worden en enkele woordvoerders van dit rassisme inleiden. De geestelijke vader van het blanke rassisme graaf Arthur de Gobineau (1816—1882) vertelt ons: „De geschiedenis toont ons, dat alle culturen van het blanke ras afkomstig zijn, dat geen enkele kan bestaan zonder medewerking van dit ras en dat de grootheid en glans van iedere menselijke gemeenschap slechts zolang kunnen blijven bestaan, als het edele bestanddeel, dat haar schiep, in haar bewaart blijft; dat zij dan werkelijke grootheid bereikt, indien haar scheppende groep tot het edelste deel der mensheid behoort" 2). Het „oorspronkelijke blanke ras is van het aanschijn der aarde verdwenen", doch de Germanen zouden de beste erfelijke factoren van dat edelras nog in de hoogste graad behouden hebben.

Gobineau eindigt echter in een zeer pessimistische stemming. Hij ziet de onverbiddelijke verdere neergang van de rassen door voortdurende kruising en meent geen andere uitkomst te zien dan de ondergang der mensheid wegens steeds verderschrijdende verbastering der rassen, ook van het Germaanse.

Voorbijgaande aan Lapouge, Eugen Dühring en Lagarde komen wij aan de tweede voorname representant van het Germaans rassisme, Houston Stewart Chamberlain. Bekend is deze geworden door zijn boek „Grundlagen des 19. Jahrhunderts" (1899), alter oncritisch ingedronken door Hitler en Rosenberg.

Zijn stokpaardje is de z.g.n. „volkerenchaos" rond de oude wereldzee. In dit millieu van rassenvermenging laat hij het Roomse christendom ontstaan, besmet met alle decadentie-ideeën van dit verbasterde volkdom. Alleen de Germanen hadden nog zuiver bloed in de aderen en waren daarom geroepen de Europese volkeren echte cultuur en ware godsdienstzin te brengen. Aanvankelijk lieten ook vele Germanen zich verleiden door de ideeën van de volkeren-chaos en aanvaardden het Christendom in Roomse vorm.

Meester Eckehart echter, Luther en Kant wekten de Germaanse ziel uit de slaap van de geestelijke verbastering. Vooral Kant zou de oorspronkelijke gedachte van Jesus (volgens hem geen Jood, doch Arier) weer opnieuw hebben verkondigd, n.l. het geestelijke Rijk Gods in de ziel. De Germaanse hervormers luisterden naar de stem van het Germaanse bloed en bereidden de „Germanisering van het Christendom" voor, dat nog steeds zijn voltooiing moet vinden. Als het Germanenvolk de leiding neemt in Europa, dan zal er een tijd van hoge bloei aanbreken: zo niet, dan dreigt een fatale ondergang vanwege de besmetting der rassenpest en speciaal van de ruïnerende invloed van het Jodendom.

Vóór de komst van het nationaal-socialisme telde dit rassisme weinig aanhangers, hoofdzakelijk uit de „Noordse Beweging". Het nationaal-socialisme heeft echter de kern van dit rassisme overgenomen. Sterker nog het officiele standaardwerk der partij „Grundlagen, Aufbau und Wirtschaftordnung der nationalsozialistischen Staates" aanvaardt overtuigd deze visie: „Het inzicht in de ongelijkheid van het mensengeslacht is wederom, gelijk in de Germaanse vóórtijd grondslag geworden van de nationaal-socialistische wereldbeschouwing". „Zo Gobineau en Chamberlain destijds de opvatting huldigden, dat het Noorse ras en zijn bestanddelen dragers der cultuur zijn geweest in de menselijke geschiedenis der laatste duizenden jaren, zo weten wij nu, dat staten en culturen van 't Europees cultuurmillieu altijd dan zijn ten gronde gegaan, als de dragers van het scheppende Noorse bloed zich ten slotte vernietigden door ontaarding en rassenvermenging" 3).

1). Vgl. P. Constantinus O. Cap. Schaduwen en Licht. Antwerpen 1938, pp 126 v.v.

2). Die Ungleichheit er Menschenrassen (Duits van R. Kempf. Berlijn 1935, p. 155).

3). Deel I. Alf. XII, p. 34.

De nieuwe Brug.

En zo gingen we dan, op uitnodiging van den Directeur van O.W. naar Parera, om een kijkje te nemen van de vorderingen van de nieuwe koningin Emmabrug.

Om half 10 moesten we er zijn. Maar het is altijd heel riskant voor iemand die op Otrabanda woont om op tijd ergens te zijn aan de Pundazijde en omgekeerd is het natuurlijk hetzelfde.

En dat riskante ligt in de oude brug. Zou de brug gesloten zijn? is altijd de vraag, die men zich stelt, wanneer men van de ene naar de andere zijde moet.

We hebben indertijd eens cijfers gelezen van de havenmeester aan de koloniale Raad hoeveel uren per etmaal de brug voor schepen open was. We menen dat het 5 of 6 uren was: maar er werd toen reeds gezegd, dat het langer was en bovendien zijn dergelijke cijfers voor een toenemend havenverkeer als het Curaçaose spoedig verouderd. Het aantal binnen- en uitgaande schepen is reeds aanmerkelijk vermeerderd en dus ook het open zijn van de brug.

Maar wat ook vermeerdert, is het aantal auto's en de file wachtende auto's beslaat op het Brionplein reeds 4 rijen twee naar de kant van de Bredestraat en 2 naar de zijde van het Riffort en nu ze al door de verkeersagent worden ingepakt als haringen in een ton, is er amper plaats meer voor meerderen. Het brugvraagstuk is een probleem...... en zal een probleem blijven, ondanks de nieuwe brug.

We krijgen een nieuwe brug, maar de toestand blijft feitelijk, zoals die is. De nieuwe brug zal meer en een dubbel verkeer toelaten. Maar deze voordelen zullen **spoedig verdwenen zijn, wanneer er** nog meer schepen komen en de brug nog meer zal geopend zijn.

De grote handicap voor Willemstad is de **open** brug.

En de oplossing daarvoor is een oeververbinding die voor het publiek open staat en voor de scheepvaart geen beletsel is.

Dat weet iedereen, daarvan is ook Openbare Werken overtuigd, ook het Bestuur van Curaçao.

Maar dan komt de vraag naar de **middelen**, om zulk een oeververbinding tot stand te brengen en dat is de grote **maar**. Waarvoor momenteel nog geen oplossing is.

Zowel een tunnel, als een brug boven over die een 65 M. hoog zal moeten zijn brengen zulke financiele bezwaren mee, dat men aan de Curaçaose gemeenschap deze lasten niet mag opleggen. Het goedkoopste is nog een brug boven over: maar alleen een brug zou een 3 millioen kosten, terwijl we de huidige nieuwe **brug krijgen** voor 3 ton. En dan nog de verhoogde opritten, de onteigeningen daarvoor, de verbeteringen der toegangswegen enz. Deze sommen zijn zelfs niet **meer** te schatten en zouden zeker de inkomsten van een jaarlijkse begroting verorberen.

Verdere bezwaren van verlegging van hoofdverkeersaders zullen we maar niet bespreken.

In de Koloniale Raad heeft men indertijd de vraag gesteld, of de toekomst van Curaçao zulk een uitgave wettigde en deze vraag gekoppeld aan de vraag, of er garantie kon gegeven worden, dat de olie nog de eerste 20 jaren in deze bloei-periode bleef?

Een antwoord daarop is zeer moeilijk al zullen momenteel er wel goede redenen zijn om deze vraag negatief te beantwoorden. Maar de wereldsituatie is zo onzeker, dat een positief antwoord al even verkeerd zou kunnen uitkomen.

Doch er is nog een andere vraag voor de toekomst.

Zullen de Maracaibo tankers steeds ook bij grotere toename de St. Annabaai blijven binnen varen?

Bestaat er geen mogelijkheid, dat deze in de toekomst in een of andere Baai. b.v. Bullenbaai, zullen gaan liggen en daar via een pijpleiding hun olie naar de Isla voeren?

Zou dit gebeuren, dan zou daarmee de oeververbinding in Willemstad aanmerkelijk verbeteren en zou Curaçao blij mogen zijn, dat in het jaar 1938 men de oude toestand heeft verbeterd en niet onder de zware lasten gegaan is van een mooie, maar ook uiterst kostbare verbinding van boven over of onder door.

En het zou nog eens best mogelijk kunnen zijn, dat zij die thans de voortbouwers op 't 50 jaar oude plan Smith, beschuldigden van gebrek aan vooruitzien, later hun wijsheid en voorzichtigheid zullen gaan prijzen.

In deze stemming hebben wij een bezoek gebracht aan Parera, om wat Openbare Werken ons te zien zou geven van de vorderingen der werkzaamheden van de nieuwe brug.

We werden daar ontvangen door de Heren Ir. ten Brink, Ir. Schoorl en de Heer Butot. De Heer ten Brink gaf ons aan de hand van de verschillende werktekeningen een uiteenzetting van het nieuwe werk.

Aan de Otrabandazijde heeft het publiek reeds kennis kunnen nemen van de plaats, waar het bruggenhoofd komen zal n.l. meer ten Zuiden van het oude; aan de Pundazijde zal het bruggenhoofd komen op dezelfde plaats als waar thans het oude ligt. De nieuwe brug zal dus vrijwel met zijn as komen te liggen in het verlengde van de Bredestraat aan de Pundazijde, en dus meer naar de Havenmond. De ietwat grotere deining heeft men minder geacht als de grotere voordelen aan deze ligging verbonden.

Aan de Noordzijde van de brug heeft men ook een damwand geslagen. Dit is echter met het oog op een weg langs het water naar de werf van de Gracelijn om de nauwe Klipstraat te ontlasten.

De nieuwe brug van eenzelfde systeem als de tegenwoordige wordt 5.20 M. breed. Dit is een meter breder als de huidige brug, terwijl de nieuwe trottoirs een breedte krijgen van 2.20 M. Twee auto's kunnen dus heel gemakkelijk passeren en vier voetgangers naast elkaar het trottoir belopen.

Dan worden de opritten naar de brug verwijd tot een breedte van 9 M., zodat auto's er heel gemakkelijk op kunnen inen uitrijden, waardoor ook op de Handelskade dan de regels van het verkeer kunnen gehandhaafd worden en de voor de brug wachtende auto's niet meer links, maar rechts van de weg zullen moeten wachten. Op het Brionplein zullen nog nieuwe verkeersheuvels worden aangelegd, en vermoedelijk zal de verkeerspolitie daar het verkeer nog wel langs andere banen leiden als welke thans gevolgd worden.

Ook worden aan de Zeezijde van de brug overdekte landingsplaatsen aangelegd voor de pontonboten. Aan de Pundazijde zal deze komen voor het Gouvernementshuis, aan de Otrabandazijde naast de nieuwe brug, met een toegang echter zowel van Brionplein als van de brug.

De nieuwe brug zal rustten op 14 pontons. De eerste en de laatste zullen een ietwat afwijkende vorm hebben, omdat in een daarvan de motor zal geplaatst worden voor het open- en dicht draaien. Deze pontons zijn 18 M. lang en 5 M. breed, een heel wat grotere ponton als de huidige, wat wel opviel, toen we op Parera de twee naast elkander zagen liggen. Iedere nieuwe ponton heeft een draagvermogen van 80 ton. Ze zijn geheel met koper bekleed en in het onderste gedeelte zit nog niet een ijzeren spijker verwerkt om ze voor het zeewater zoveel mogelijk te behoeden.

Deze pontons zijn van vrijwel dezelfde vorm als de huidige; ook het principe van het dragen der brug, n.l. over de lengteas der ponton. Alleen de eerste en laatste ponton dragen de brug niet in hun midden, maar aan de zijkanten.

De nieuwe brug zal een boogvorm hebben; het hoogste punt bij de hoogste waterstand zal 2.35 M. boven het Brion**plein liggen**; daardoor zullen de loodsboten heel gemakkelijk de brug kunnen passeren en behoeft **deze niet zoals nu**, er voor open gedraaid worden.

Deze zwaardere brug zal ook een zwaardere aandrijving moeten hebben n.l. een die twee maal zo groot is als de huidige, 52 P.K.

Nog een verschil met de huidige brug is, dat het draaipunt waarop de brug draait niet meer in het midden ligt, maar aan de zijkant. Wanneer men dit weet, zal de fundering die thans aan het Brionplein reeds klaar is, heel wat begrijpelijker worden.

De nieuwe brug rust op de pontons door middel van 16 balken; een hele massa, wanneer men deze op tekening ziet en ook wanneer men er recht voor staat; maar in het zijaanzicht vormen ze één geheel die de brug werkelijk een sierlijk aanzien geven. De overlangse balken zijn op een dergelijke wijze geconstrueerd en verbonden, dat de buiging in de veerkracht van het hout gevonden is en niet in de losse verbindingen.

Ook de leuningen van de brug zijn van zodanige constructie dat de metalen pijpen in veren zitten en aldus bij mogelijke buigingen door de veren stevig worden vastgehouden.

Het zal wel Januari worden eer met de opstelling van de nieuwe brug zal begonnen kunnen worden, en dat geeft nog voor het publiek enige lastige weken, daar men dan niet van een brug gebruik zal kunnen maken. Want de oude moet eerst afgebroken zijn, alvorens men met het bruggenhoofd aan de Pundazijde zal kunnen beginnen. Daar moet zelfs nog een damwand geheid worden om mogelijke grondverschuivingen te voorkomen. Ook moet aan de Otrabandazijde het oude bruggenhoofd verwijderd, daar dit juist ligt in de vaargeul van de pontons bij het openzwaaien van de nieuwe brug.

Maar dan zijn we er ook.

Dan heeft Curaçao een nieuwe brug, die er zijn mag in zijn soort, want bij de rondgang op de werf van Parera hebben we kunnen bewonderen de een en al degelijkheid van dit stuk werk, wat aldaar door inlandse krachten hoofdzakelijk in mekaar gezet wordt. Daarvoor is speciaal hout gekomen, speciale spijkers en speciale spijkertjes; daaraan werken permanent 65 arbeiders, waaronder Bonairiaanse schepenbouwers. Men had er gaarne meer gehad, maar op de aanvraag zijn er maar zes komen opdagen. Doch al doende leert men en door de lange duur zijn de andere arbeiders al gewend aan 't werk en schiet 't dan ook veel vlugger op als aanvankelijk. De mensen hebben plezier in dit werk, wat ze waarschijnlijk maar eens in hun leven onder handen hebben, dit bouwen van een pontonbrug.

Men kan het misschien een ideaal vinden om een brug te hebben, waarmee de verkeerstoestand wordt opgelost; een ideaal moet bereikbaar zijn en dat schijnt financieel een dergelijke brug wel niet te zijn. Maar wat wij thans als schipbrug krijgen mogen, na wat we gezien hebben, wel een ideaal noemen en zoals we boven schreven, zou in de toekomst nog wel eens kunnen blijken, dat deze brug waarlijk de idealste was en de voorzichtigheid hier de leidster is geweest van de wijsheid.

Zou het anders zijn, dan schijnt Ir. Schoorl nog een ander plan in petto te hebben, wat voor de toekomst zijn zal.

In alle geval hebben we in bewondering gestaan voor het werk, wat daar achteraf op Parera gepresteerd wordt, en wat voor het grote publiek onbekend blijft. Maar we zijn er zeker van, dat wanneer dit publiek eenmaal de voltooiing zien zal in de nieuwe oeververbinding tussen Punda en Otrabanda, het ook zijn grote bewondering en tevredenheid erover uit zal spreken.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

HET ROOFDIER.

Onder dit opschrift schrijft „De Avondpost" volgende sarcastische asterisk:

De heer Joe Louis, bokser, heeft de rechternier van den heer Max Schmeling van ook bokser, zulk een geweldige stoot gegeven, dat de getroffene reeds na twee minuten buiten gevecht werd gesteld. De aangrenzende beenderen zijn beschadigd.

Daarvoor ontving de heer Joe Louis de som van f 700.000.

Er is voor ons, al bleven onze nieren heel, toch een bittere bijsmaak aan. De heer Schmeling is immers een blanke, de heer Louis een kleurling. Het is smadelijk voor alle blanken, dat de nier van één onzer beschadigd is, inplaats van de nier des negers. Het is vooral smadelijk voor de Duitse blanken. De kleine heer Göbbels, Minister van Propaganda, had de echtgenote van Schmeling, de bekende filmactrice Anny Ondra, bij zich aan huis genodigd, om naar het radio-verslag te luisteren. Men moet zich deze tragiek indenken.

De nier van den blanken Duitser door de vuist van een neger ingedeukt. Zal de bloed-ras-bodem-theorie dit kunnen verdragen? Zal Schmeling straks niet wegens hoogverraad terecht moeten staan?

Niet minder dan 147 radio-stations zonden het verslag uit. De toeschouwers — zo lazen wij — gingen „als waanzinnigen" te keer, hoewel een voorstelling van 2 minuten nu niet bepaald een prettig „uit-je" is. Na afloop stond de negerwijk zó op stelten, dat de politie met brandweer en traangas moest ingrijpen.

In September zal de heer Joe Louis **boksen tegen en heer Max Baer. Slaagt** hij er in, van dezen heer beide nieren en aangrenzende omgeving te verbrijzelen, dan zal zijn honorarium verdubbeld moeten worden. Dit is logisch. Het zou niet rechtvaardig zijn voor twee nieren ook slechts 7 ton uit te keren.

Leven wij werkelijk in een waanzinnige wereld? Hebben wij werkelijk vele eeuwen beschaving achter de rug?

De wijsgeer van het pessimisme, Oswald Spengler, schreef ietwat grimmig over het roofdier in den mens, dat altijd op de loer ligt, gereed om uit te breken door de schijn-tralies van beschaving en fatsoen.

Is het zo?

Als het zo is, dan zijn niet alleen de heren Joe Louis en Max Schmeling, en de tienduizenden die er bij waren, roofdieren.

Maar ook wij allen, die over deze krankzinnige barbaarsheden met enige belangstelling lezen, en naar de bijzonderheden er van nieuwsgierig zijn.

BIJGELOOF EN WETENSCHAP OMTRENT MALARIA.

Als wij ons verdiepen in de opvattingen omtrent geneeskunde en geneeswijze in de oudheid, dan zien wij, dat destijds de ziekten meestal werden toegeschreven aan de invloed van bepaalde goden en demonen, die, indien men ze door gebeden en offeranden kon overhalen of door bezweringen ertoe kon dwingen, ook in staat waren ze te genezen. Er waren natuurlijk uitzonderingen op deze magische behandeling; een ontwrichting, een gebroken been of een bloedende wond tonen zó duidelijk het verband tussen oorzaak en gevolg, dat men de juiste behandeling bijna instinctmatig toepaste, maar ook in deze gevallen was, naar men meende, een amulet van waarde, speciaal bij het stelpen van bloedingen.

Bij inwendige ziekten tastte men echter in het duister omtrent oorzaak en behandeling en nam men zijn toevlucht tot een droom-orakel in de tempel van Asklepius. Dat deze orakelen in de regel zeer vaag waren en dat de behandeling, die dikwijls bepaald bleef tot het opzeggen van talloze gebeden, zelden met succes werd bekroond, behoeft geen betoog.

Eén van de meest gevreesde ziekten en één waartegen men tevergeefs een middel zocht, was de **malaria**. Vele waren de opvattingen en raadgevingen omtrent wat in deze geheimzinnige en gevaarlijke kwaal misschien „goed zou doen". Om slechts enkele middelen te noemen: het innemen van schildpad-bloed of van krokodillenmest werd warm aanbevolen door de Empirische School, Dioscorides raads fijngewreven spinnen aan en Galenus meent, dat het om de hals dragen van een stuk groene jaspis heilzaam is.

Het ontbrak den Ouden helaas aan de twee machtigste wapenen om de malaria te leren kennen en om haar te bestrijden: de microscoop en de KININE.

De hedendaagse behandeling der MALARIA is één van de grootste triomfen van de medische wetenschap. Om de woorden van een eminent geleerde aan te halen:

„Wie een geneesheer aan zijn werk ziet, weet niet wat hij meer moet bewonderen — de nauwkeurigheid van zijn microscopische onderzoek dat de malariaparasiet aantoont in de rode bloedlichaampjes, of wel — het vernuft en het doorzettingsvermogen van hen, die de levensgeschiedenis der parasiet in mens en muskiet hebben nagevorst en het tijdstip hebben vastgesteld, waarop deze het kwetsbaarste is door KININE. Iedere dag onderzoekt de arts een bloeddruppel van den malaria-lijder onder de microscoop tot hij het ontwikkelingsstadium opmerkt, waarin de KININE de parasiet kan vernietigen."

Indien op dit tijdstip den patiënt gedurende 5—7 dagen dagelijks 1 — 1,3 gram KININE wordt toegediend, zoals door de Malaria-Commissie van de Volkenbond wordt aanbevolen, zal een snelle en volkomen genezing het resultaat zijn. Als prophylaxe beveelt zij een dagelijkse dosis van 400 mg., aan te nemen gedurende het gehele malaria-seizoen.

M. Ned. No. 11

VERLIEZEN VAN HET AARTSBISDOM SARAGOSSA.

Van de 168 kerken, die zich onder republikeins bewind bevonden, is er geen enkele onbeschadigd gebleven.

76 priesters zijn vermoord en 40 worden vermist.

Het aartsdiocees Saragossa heeft doen onderzoeken, welke parochiekerken tijdens de burgeroorlog geleden hebben, en staat thans voor het grote vraagstuk om deze kerken te herstellen en te herbouwen.

Van de 368 kerken in het aartsdiocees hebben 165 zich bevonden onder het republikeinse bewind. In geen enkel geval is de kerk absoluut onbeschadigd gebleven. Tien zijn volkomen neergehaald. Anderen hebben veranderingen ondergaan in de bouw, zoals die van Gandesa, waar in de Oostelijke muur een groot gat was gemaakt, om er vrachtauto's door naar binnen te rijden. Weer andere kerkgebouwen hebben zwaar geleden van bomen en granaten, zoals de mooie Gothische kerktoren van Belchite, de toren in Fuentes de Ebro, die enkel door een wonder nog overeind schijnt te staan en tal van andere.

Overal heeft men de kerken beroofd van haar altaren en sieraden, teneinde ze te gebruiken als stallen, dancings, markten, ziekenhuizen enz. In sommige gevallen zijn zij door brand beschadigd.

Een der grootste verliezen van het aartsdiocees is dat van de prachtige fresco's van Goya in zijn geboorteplaats, Fuentedetodos, welke hopeloos vernield zijn.

Een ander groot verlies betekent ook het verdwijnen va het lichaam der heilige martelares Vicenta, dat ongeschonden in de kerk van Cantavieja bewaard werd.

Ook twee prachtige altaarstukken worden vermist, een uit Belchite en een uit Valderrobres, doch men denkt, dat zij naar Barcelona zijn vervoerd en hoopt nog steeds, ze eenmaal terug te krijgen.

Te Calanda is een kapel verbrand, welke was opgericht ter herdenking van een bekend plaatselijk wonder: door de

voorspraak van de Heilige Maagd kreeg een jongeman, Miguel Pellicer genaamd, zijn been terug, dat twee jaar tevoren was afgekapt. De driehonderd-jarige herdenking van dit mirakel valt in Maart 1940 en men hoopt de kapel dan herbouwd te hebben.

In het gehele aartsbisdom zijn belangrijke archieven en geschriften verloren gegaan, alsmede waardevolle relieken, ornamenten, gewaden en kunstvoorwerpen.

Van de priesters in het aartsbisdom zijn, naar men zegt, 76 vermoord onder het republikeinse bewind en worden 40 vermist. De meesten van de overgebleven priesters, ten getale van 624, zijn bejaard en de seminaristen, die zich voorbereidden om hun plaats in te nemen, zijn voor het merendeel aan het front of spoorloos verdwenen, zoals bijv. in België het geval is.

In bijna alle onlangs veroverde dorpen zijn in de puinen der kerken reeds voorlopige altaren opgericht en men hoopt de kerkgebouwen geleidelijk in hun vroegere staat te herstellen.

CURACAO.

DE GOUVERNEMENTS MIDDELEN

Het eerste halfjaar van 1938 is gebleven beneden de inkomsten van het eerste half jaar 1937 en ook beneden de raming. Deze cijfers bedragen:

½ jaar 1938.	f 4.551.628
½ jaar 1937	f 5.334.331
raming	f 4.689.018

Dit verschil zit hierin, dat in het eerste half jaar 1937 de inkomstenbelasting al een millioen hoger was als in dezelfde periode 1938.

Zou dat millioen bij de normale inkomstenbelasting behoren dan zal het nog wel binnen komen.

Was dat millioen echter een extratje van vroeger te weinig betaalde inkomstenbelasting, en hebben we zo een extraatje dit jaar niet meer te verwachten, dan zullen we voorzichtig moeten zijn.

DUETZ KANTONRECHTER.

Bij Kon. Besluit is benoemd tot kantonrechter te Beetsterzwaag, mr. B. J. Duetz, oud-lid van het hof van justitie op Curaçao te voren griffier bij het kantongerecht te Zaandam, wonende te 's-Gravenhage.

IETS NIEUWS OP HET GEBIED DER STENOGRAFIE.

Onder het motto „Heel de wereld door, aan stenografen voor!", wordt, door middel van een goed verzorgde brochure, de aandacht gevestigd op het bestaan van de Nederlandse Stenografen Correspondentie-Club.

Na aanvankelijk slechts eigen leerlingen met elkaar in contact te hebben gebracht om het geleerde in de praktijk toe te passen, heeft de heer P. E. A. Cleeman te Amsterdam, leraar in de stenografie „Grote" en het Schoonschrijven M.O., de Nederlandse Stenografen Correspondentie-Club opgericht, waarvan het doel is; bevordering van het gebruik der Stenografie „Grote" in onderling verkeer (ook in de moderne talen).

Voor ieder, die met de stenografie „Grote" bekend is, bestaat de gelegenheid om als deelnemer/deelneemster, tot deze club toe te treden.

Behalve dat men zijn kennis verrijkt, door met een ander in Nederland, Nederlands-Indië of Vlaanderen, over allerlei onderwerpen te correspònderen, onderhoudt men het geleerde, leest en schrijft men regelmatig kort-schrift en voert geleidelijk de snelheid op.

Voor inlichtingen wende men zich schriftelijk, onder bijvoeging van porti voor antwoord, tot de administratie van de Nederlandse Stenografen Correspondentie-Club, postbus 175, Hoofdpostkantoor Amsterdam-Centrum.

VERDRONKEN.

Zaterdagavond verdronk een 19 jarige dokwerker van de Isla. Zondagavond werd het lijk van de jongen, die op Sta Maria woonde, opgehaald en naar het St. Elisabeths hospitaal vervoerd.

Verder verdronk een stuurman van een Amerikaans tankschip in vole zee, ter hoogte van Westpunt, daar hij zich waarschijnlijk in het water heeft gewaagd teneinde wat verfrissing te zoeken. De motoren van het betrokken schip zouden hebben stilgestaan, tengevolge van een defect. De politie heeft deze zaak nog in onderzoek, het ongeluk gebeurde buiten de driemijlsgrens. Het stoffelijk overschot van de stuurman is naar Amerika vervoerd.

EEN JUBILEUM BIJ DE K.N.S.M.

Naar wij vernemen is de heer W. A. Hellmund thans veertig jaar in dienst van de K.N.S.M.

Onze gelukwensen.

S.S. „ VEENDAM".

Volgens bericht van de Curaçao Trading wordt bovengenoemd schip op Donderdag 4 Augustus a.s. te 6 uur v.m. in de haven van Willemstad verwacht.

Het schip vertrekt diezelfde dag te 6 uur n.m. via La Guaira en San Juan naar NEW YORK, waar het op Donderdag 11 Augustus te 5 uur n.m. moet aankomen.

DIEFSTALLEN.

Door den 24-jarigen monteur De B. werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van tien gulden. Naar den dader wordt een onderzoek in gesteld.

Als verdacht van diefstal van een rijwiel is door de Politie aangehouden, de 19 jarige chauffeur G., die bekende de diefstal te hebben gepleegd.

De 25-jarige slager L. heeft bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van een klein bedrag aan geld en een gouden horloge. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

Door den 55-jarigen koopman Sch werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van kledingstukken. In verband hiermede is door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld de 41-jarige zeeman E.

Als verdacht van diefstal van geld tennadele van zijn werkgever is door de Politie aangehouden, de 15-jarige manspersoon W. Een gedeelte van het geld is bereids in beslag genomen.

Door de 55-jarige dienstbode R. werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van een vrij aanzienlijk geldsbedrag. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

De 27-jarige motordrijver T. heeft bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van een klein geldsberag. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

K
K R O
O

Wereldprogramma
Via P.C.J. Golflengte 31.28 m.
19.24 — 20.24 Curaçaotijd
Zondag, 7 Augustus 1938.

1. Wilhelmus — Opening
2. Ouverteure „Bohemian Girl" Balfe Orkest o.l.v. John Barbirolli
3. „Vaderlandsliefde" door Pater Mr. Dr. J. Beuns S.J.
4. Miniatuur-Cabaret Tholen en Van Lier in de nieuwe K.R.O. Studio
5. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlandse Kroniek
7. Sluiting.

Koloniale uitzending van K.R.O.
Via P.H.I. op Golflengte 25.57 M.
9 — 10 uur Curaçaotijd.

1. K.L.M. Mars...... W. Schootemeyer het K.R.O. Orkest o.l.v. Pierre Reinards
2. het K.R.O. Orkest
3. Wat in Nederland verscheen door Anton van Duinkerken
4. Paraphrase over „De oude Molen" C. v.d. Linden — P. Lustenhouewr de KRO-Melodisten o.l.v. Piet Lustenhouwer
5. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost Voor Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlandse Kroniek
7. Sluiting.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Aan den telegrambesteller op Curaçao B. Scharbaai is twee weken vrijstelling van dienst verleend.

Gedurende de vrijstelling van dienst van B. Scharbaai is Nicolaas Verhey tijdelijk aangesteld tot telegrambesteller op Curaçao.

De heer Cornelis van der Mark is benoemd tot adjunct-commies en werkzaam gesteld bij het Departement Accountantsdienst, Sociale- en Economische Zaken op Curaçao.

De heer Willem Jan Anthonie de Heer is benoemd tot adjunct-commies en werkzaam gesteld bij het Departement Accountantsdienst, Sociale- en Economische Zaken op Curaçao.

De heer A. J. van Werkhoven, Onder-Gezaghebber van Sint Eustatius, is aangewezen om den Ontvanger op Sint Eustatius bij afwezigheid, verhindering of ontstentenis te vervangen.

Aan Mevr. L. M. Hassell, tijdl. handwerkonderwijzeres aan de openbare school voor gewoon lager onderwijs A te Bottom op Saba, is eervol ontslag uit hare betrekking verleend.

Aan den kommies der belastingen 1ste klasse op Curaçao E. Nepomuceno is met ingang van 8 Augustus 1938 veertien dagen vrijstelling van dienst wegens andere redenen dan ziekte verleend en in aansluiting hieraan vijf maanden binnenlands verlof met vergunning deze tijd in het buitenland door te brengen.

Aan den tijdl. controleur bij het Bevolkingsregister op Curaçao H. de Vries is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

De heer George Alexander CURIEL is benoemd tot tijdelijk schrijver en werkzaam gesteld ter Administratie van financiën.

Gerekend te zijn ingegaan de 1ste Mei 1938 is de heer J. F. Quast benoemd tot lid van de Commissie bedoeld bij artikel 4 van het „Curaçaos Kiesreglement 1937".

De Gouvernements-Secretaris,
Gronemeyer.

LOUIS DE VRIES VERTROKKEN.

Nadat de overige leden van het gezelschap Vrijdag per S.S. Costa Rica naar Nederland waren vertrokken, ging Louis de Vries met echtgenote Maandag per Stuyvesant naar New York om na enig oponthoud aldaar naar het Vaderland terug te keren. Dit is aan de toneelspelers mogelijk gemaakt door bijzondere welwillendheid van de K.N.S.M., die aan het gehele gezelschap trouwens een bijzondere reductie heeft gegeven.

Bij het afscheid waren talrijke vrienden aanwezig. Er werden nog verschillende woordjes gesproken, o.a. door Dr. Goslinga, de inspecteur van Onderwijs, die bijzonder er de nadruk op legde, hoe dit gezelschap Vondel nader had gebracht tot de Curaçaose jeugd, en als gevolg daarvan er reeds plannen waren gerijpt tot de opvoering van Vondels „Joseph in Dothan."

Om deze zelfde reden ook heeft Mgr. Verriet aan Louis de Vries een zegewens meegegeven.

Moge dit voor deze grote Nederlandse acteurs een aansporing zijn, om bij een nieuw bezoek aan de West, hun grote en schone talenten te geven aan stukken met een schone en culturele inhoud. Zij zullen dan zeker met open armen ontvangen worden.

M. GREEVINK, NEDERLANDS-SPAANS SPAANS—NEDERLANDS WOORDENBOEK

Onder toezicht van Dr. J. Brouwer.
Uitgave W. J. Thieme & Cie Zutphen.

Het is een verblijdend verschijnsel, dat de studie van de Spaanse taal in Nederland gestadig toeneemt. Op het gebied van leerboeken wordt het voortdurend beter. Na de pioniers: Wansink, Godoy, Fokker en Kerpestein heeft Dr. Brouwer onlangs een nieuw leerboek het licht doen zien, dat weer een verbetering lijkt.

Ook op het gebied van woordenboeken hebben we al heel wat. Het is maar jammer, dat de meeste Spaanse werken nogal prijzig zijn.

Nu maakt het werk van Greevink, dat we hierboven noemen hierop een gunstige uitzondering. Voor de schappelijke prijs van 10,00 gld. komt men in het bezit van een goed woordenboek voor de Spaanse taal, dat maar zelden teleur stelt. Natuurlijk is van Dam's woordenboek vollediger, maar dat kost ook ruim twintig gld., een prijs, die menigeen afschrikt. Een paar steekproeven overtuigden ons, dat hier iets goeds geboden wordt, dat bovendien door de zeer schappelijke prijs onder ieders bereik ligt.

De uitgever heeft gezorgd voor kloeke druk en overzichtelijke indeling. Wij zijn er dan ook van overtuigd, dat dit tweedelig woordenboek zijn weg wel zal vinden. Vooral ook op Curaçao, waar het Spaans onder de Nederlanders zovele beoefenaars vindt, voorziet het in een behoefte.

Voor Curaçao verkrijgbaar bij Holl. Boekhandel en Boekhandel St. Augustinus.

ST. DOMINICUSDAG 1938.

St. Dominicus, we zouden hem kennen als we hem tegen kwamen. Zijn ogen blauw, zijn baard rossig, zijn grof habijt eer grijs dan wit, de kap ervan staat wat rechtop, zijn lange smalle handen, zijn gezicht moet in de latere jaren wat vertrokken geweest zijn door de pijn van zijn maagkwaal.

In Noord Spanje opgevoed, juist als dit land zich aan de Moren ontrukt heeft, groeit hij op in een omgeving van harde strijdbare mannen.

Er blijft bij die mensen de drang naar strijd. Het is die vurigheid die we ook bij Dominicus zien. Studerend in een tijd, dat er hongersnood is, springt hij plotseling op en roept: „Terwijl ik op die dooie perkamenten zit te studeren, lijden er daar buiten mensen honger". En al zijn dure perkamenten ging hij ogenblikkelijk verkopen om geld te kunnen uitdelen.

Was Dominicus in Spanje gebleven, dan was zijn levensloop geheel anders geweest. Nu wil het toeval — zeggen we maar gerust de Providentie — dat hij meemoet voor een diplomatieke reis naar Frankrijk.

Wat dat zeggen wil, dat Dominicus, die tot gewoonte had te bidden in zijn studietijd: „Heer, geef dat ik geen onnut lid wordt van het mystieke Lichaam van Chistus", hier in aanraking kwam met de Albigenzen-ketters, die veel opgang maakten in Zuid-Frankrijk, blijkt achteraf.

Het blijft typerend, dat Dominicus de eerste Albigens, die hij ontmoette, het was de herbergier van het hotelletje, waar ze de eerste nacht na het passeren van de Pyreneeën verbleven, ook direct tracht te bekeren. Hij bleef heel de nacht met de man zitten praten en „tegelijk met het lichten van de morgen, gaf God door de hulp van Dominicus ook licht in het verstand van den ketter".

Aldus de Middeleeuwse geschiedschrijver.

Hij bleef daar in het Albigenzen-land, disputerend prekend op de markt, op straat. Het waren jaren van altijd maar weerleggen, overreden.

Men kan begrijpen, dat Dominicus met zijn apostolische ijver maar steeds zag naar Christus en Hem dan ook het liefst zag, als ook disputerend ook altijd maar prekend en weerleggend.

Alle heiligen worden gepakt door het voorbeeld van Christus, het facineert hen geweldig. Zij volgen Christus' voorbeeld na en dan vooral in deze drie punten, n.l. armoede, gehoorzaamheid en zuiverheid. Doch een ordestichter, gelijk Dominicus ging worden, wilde dikwijls nog iets bepaalds in Christus navolgen. Dominicus wilde hebben, dat zijn medehelpers en navolgers leraaren werden als Christus. Hij zag dat het nodig was om zo mogelijk altijd een groep mensen te hebben, die de vragen destijds weten op te lossen, die in hun opleiding zich met nadruk toeleggen op de theologische wetenschappen, niet op de profane. Hij, Dominicus, zag dat daar in Zuid-Frankrijk nu hard nodig was zulk een groep te hebben, doch hij zag verder, zulk een groep kan altijd in de kerk, in welke tijd ook, en in welke zielzorgelijke omstandigheden ook van groot nut zijn voor de zielen.

„Voor de zielen", als Dominicus in de verte de stad of de plaats zag, waar hij moest gaan preken, dan trok hij zijn schoenen uit en liep barrevoets, zijn voeten vol wonden, tot bekering van de mensen waarvoor hij moest gaan preken.

Hij was zo overtuigd van het nut bestudeerde mensen te hebben, dat hij in zijn orde soms als het nodig mocht zijn, toestond dat men korter bad, opdat de paters, in wat voor omgeving ze ook mochten komen, ze altijd beslagen voor de dag zouden komen, er meer tijd tot studeren zou zijn.

De Paus keurt zijn eerste plannen niet goed en wat doet Dominicus? Moppert hij? Zegt hij: „De Paus weet niets van de toestand der kerk" of zoiets? Neen, er is een nederig onderwerping. Hij wist, dat Christus hier op aarde gekomen de leiding van zijn pannen om de mensen zalig te maken in handen van de Apostelen en dus aan hun opvolgers in handen heeft gegeven.

St. Dominicus is geen heilige, die ieder kan navolgen en dit niet om zijn harde verstervingen. Hij geselde zich geregeld, hij viel soms in de refter in slaap, omdat hij te lang gebeden had, in versterving en gebed is hij van verre toch wel na te volgen. St. Dominicus navolgen, als prediker-apostel dat, is maar weinigen gegeven.

Toch is het goed dat zijn voorbeeld de mensen goed bekend blijft, ze zullen zich kunnen warmen aan zijn ideaal en bovendien het is niet helemaal onmogelijk ook een beetje apostel te zijn, hier op Curaçao is dat zelfs betrekkelijk gemakkelijk. Naar U toch weet?

Br.

HET TRIO VAN RENESSE, HELMANN EN VAN WEZEL IN DE STADSSCHOUWBURG.

Voor een klein, aandachtig gehoor had gisteren avond de eerste uitvoering plaats van bovengenoemd trio. Graag hadden we geschreven: „voor een uitverkochte zaal", maar de opkomst was bedroevend.

Jammer, dat een prestatie als die gisteren gegeven werd, niet meer mensen trekt.

Was de aangekondigde uitzending door de Curom misschien de reden van de slechte opkomst? Is er niet genoeg propaganda gemaakt in de pers? Of zijn de opvoeringen van het gezelschap Louis de Vries nog te kort geleden?

We weten het niet. In ieder geval hebben de wegblijvers een avond vol hoog kunstgenot gemist.

Het program van deze eerste uitvoering bevatte:

Trio Opus 1 No 3 C. kl terts van v. Beethoven

Trio F. Gr. terts van Saint Saens

en Trio Opus 50 a kl. terts van Tschaikowsky.

We zullen niet trachten een gedetailleerd verslag te geven van deze zeer hoogstaande muzikale prestatie.

Persoonlijk genoten we het meest van de Andante uit het Trio van Saint Saens.

Maar de hele uitvoering was, technisch en muzikaal gesproken, af.

Met verbluffende vaardigheid werden de grootste technische moeilijkheden overwonnen.

Van Renesse aan de vleugel is iets geweldigs, hier en daar vonden we zijn spel een ietsje te overweldigend. zodat het wel eens leek, of de piano-partij te veel domineerde.

Viool en cello zongen zuiver en fijn genuanceerd.

Nu en dan hinderde bij de cello even een te hard neergezette streek, maar zo'n klein vlekje doet geen afbreuk aan het prachtige stijlvolk geheel.

We mogen onze actieve Kunstkring wel dankbaar zijn, dat hij ons in één seizoen zoveel moois te genieten geeft.

Onze hulde aan het Trio en mogen de twee volgende uitvoeringen, vanavond en Dinsdag, 9 Aug., blijk geven, dat er op Curaçao nog belangstelling genoeg is voor muziekuitvoeringen in grote stijl.

J. D. C.

POGING TOT DOODSLAG.

Als verdacht van poging tot doodslag is door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld, de Chinees T. A. H.

VERDUISTERING.

Door den 31-jarigen verzekeringsagent G. werd bij de Politie aangifte gedaan van verduistering. Een onderzoek wordt ingesteld.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

Het embargo op het Zweedse tankschip te Vlissingen is opgeheven, daar de rechtbank zich niet gerechtigd achtte een oordeel uit te spreken over de Mexicaanse wetten.

In Duitsland zijn verschillende zones verboden voor vreemde militairen.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

Prinses Juliana en Prins Bernhard arriveerden in het stadje Gedser. Zij zullen een bezoek brengen aan het kroonprinselijk paar van Denemarken.

In zijn toespraak tot het detachement Koloniale reserve, na afloop der vierdaagse afstandmarsen, zeide Dr. Colijn o.a.: Ik spreek tot U als kameraad. Mijn beste jaren blijven verbonden aan het Indische leger, en Uw prestaties hebben bij mij de hoop versterkt dat, indien gij geroepen zijt het gezag in Indië te handhaven, het land ten volle op U kan vertrouwen.

De Karimata werkte door en haalde enige Spaanse matten op. De betrokkenen menen thans de goede plek te zijn genaderd. Nadat de molen 10 meter was teruggegaan, is hij thans weer dichter bij de plek waar de schatkamer wordt vermoed. Later werden drie kanonnen, elk van 2,5 meter lengte, opgehaald.

Onder belangstelling van 70.000 toeschouwers en begunstiging van fraai zomerweer vonden te Assen de motorwedstrijden plaats. 's Morgens vonden drie nationale races plaats. In de 250 cc klasse werd winnaar A. Maasland, met een gemiddelde uursnelheid van 102,8 K.M. In de 350 cc klasse won J. Visser, met een gem. snelheid van 118,5 K.M. In de 500 cc klasse won B. Maltha met een snelheid van 121 K.M.

In deze laatste race kwam Knijnenburg te vallen, waarbij hij zelf ongedeerd terecht kwam in een greppel, en de machine tussen het publiek, waardoor een zwaar- en een licht werd gewond.

In de internationale races won in de 250 cc klasse de Duitser Kluge, op een D.K.W. Een afstand van 231,5 K.M. werd afgelegd in 1 uur 48 min. en 28,2 sec. Dit is een nieuw klasserecord. Nummer 4 werd de Nederlander Dinter. In de 350 cc klasse werd de Engelsman Mellors nummer 1 op Velocette met een gemiddelde snelheid van 132,7 K.M. Tweede werd de Nederlander Willy van Gent op Velocette, met een gemiddelde snelheid van 125,9 K.M. De 500 cc klasse werd gewonnen door den Duitser Meyer, met een gemiddelde snelheid van 147,5 K.M. Tweede werd de Nederlander A.P. van Hamersveld, op een B.M.W. met een gemiddelde snelheid van 145,9 K.M.

Naar de Telegraaf verneemt, is de vroegere S.D.A.P. voorman J. E. W. Duys overgegaan naar de N.S.B.

MAORI-PLECHTIGHEID. Toen de Gouverneur Generaal van Nieuw Zeeland The New House for Maori King Korok[…] opende, was de klok een halve eeuw teruggezet De Gouverneur en zijn dame in een grote oorlogskano, geroeid doo[…] de inboorlingen.

ACHTER DE SCHERMEN DER CRIMINALITEIT.

DE DETECTIVE-ROMAN GEEFT EEN VALS BEELD.

Realiteit romantischer dan verbeelding.

De particuliere detective is een genie dat alleen in de verbeelding van den schrijver kan bestaan, maar op het gebied der criminaliteit nooit ergens is aangetroffen. De enige fout van dezen held is, dat hij tenslotte slechts een romanheld blijft. In werkelijkheid ligt de taak, misdadigers op te sporen en te ontmaskeren, alleen in handen der politie. Het toeval blijkt een belangrijke factor.

Men verkondigt niets nieuws, door te zeggen, dat somtijds het leven met zijn realiteit, de fantasie van den schrijver in stoutheid overtreft, ja dat in werkelijkheid dikwijls dingen gebeuren, die men in een roman als al te romantisch en al te absurd zou hebben bestempeld. Wanneer men eens een aantal periodieken doorbladert en vooral zijn aandacht richt op de verslagen der rechtszittingen, dan krijgt men niet alleen een overzicht over de talloze soorten van misdaad, maar eveneens over de wijze, waarop de politie haar zware taak ten uitvoer brengt. En men moet inderdaad vaststellen, dat verscheidene misdrijven die, welke door Edgar Wallace en zijn kornuiten verzonnen zijn, overtreffen. Alleen... het leven incasseert geen hoge honoraria, en het wordt juist daarom dikwijls verkeerd bekeken.

Dat toont reeds het voorbeeld van Edgar Allan Poe, wien men de ontdekking — of moet men spreken van een uitvinding — van den detectiveroman heeft toegeschreven. Zijn „Dubbele moord in de Rue Morgue" („The murders in the Rue-Morgue"), was in werkelijkheid niets anders dan de met schrijversfantasie behandelde afschuwelijke moord, die in de dertiger jaren te Parijs had plaats gehad.

Het verschil tussen realiteit en verbeelding.

Niet in de soort van misdaden, maar in de wijze, waarop de misdadigers ontmaskerd worden, schuilt het verschil tussen werkelijkheid en dichterlijke fantasie. In negen van de tien gevallen is in criminele romans slechts van de politie sprake als een vrijwel weg te cijferen instantie. De man, die onder alle omstandigheden en van aangezicht tot aangezicht met de vreselijkste moordenaars, helderheid in de zaak brengt en de politie natuurlijk altijd te vlug af is, kan niet anders zijn dan een particuliere detective. Deze gevierde romanheld is altijd een genie, maakt hij fouten, dan zijn het altijd nog geniale fouten en de commissaris van politie kan zelfs niet in zijn schaduw staan. Hij heeft in zijn ene pink al evenveel begrip als de commissaris van politie, dank zij jarenlange ervaring en practische ondervinding zich heeft verworven. Maar dit blijkbaar tot alles in staat zijnde heerschap uit de roman, heeft helaas slechts een kapitaal gebrek, dat hij niet meer is dan een romanheld, een fantasieproduct, dat in het dagelijks leven ondenkbaar is, althans niet van die genieën, zoals Conan Doyle en Wallace hen hebben afgeschilderd. Men kan in elk land lang zoeken voor men een man van het formaat van een Sherlock Holmes gevonden heeft en men kan zich de moeite besparen,, want zelfs in Engeland zijn „vaderland" zal men hem niet aantreffen .Ook daar, evenals trouwens in ons land en elders ter wereld, zorgt de politie voor de opheldering van duistere misdrijven.

Alleen in Amerika was het mogelijk, dat zich de particuliere detective kon ontwikkelen. Omstreeks 1800 bijv. kende men in Amerika in het geheel geen politie. En toen men in de tweede helft van de negentiende eeuw in Amerika eerst begon een politiecorps te organiseren, was het voor een Allan Pinkerton natuurlijk een gemakkelijke zaak zich van particulier detective op te werken tot een werkelijke autoriteit op het gebied der criminalistiek. In het grootste gedeelte van Europa echter moet de privédetective alleen bestaan van bijzondere opdrachten, die particulieren hem geven, maar in alle openbare zaken gaan de autoriteiten der politie vooraan. En dat is ook de reden, waarom de auteurs van criminele romans bij voorkeur hun geschiedenis laten spelen, al dan niet op een gelukkige wijze ,in het verre Oosten, in Amerika of in Engeland, hetzij in de een of andere exotische stad, waarvan de gemiddelde lezer nauwelijks weet waar die stad ligt, laat staan op de hoogte is van de plaatselijke toestanden. De uitwerking die van een detectiveroman uitgaat, is niets anders dan het overbluffen van den lezer. Maar de werkelijkheid in de criminalistiek berust op beproefde methodes. Afgezien van alle ten dienste staande technische hulpmiddelen komt het in de eerste plaats aan op een grondige scholing van den politiebeambte.

De criminalist moet van alle markten thuis zijn.

Meestal zijn misdadigers niet dom, maar de criminalist moet nog veel nuftiger zijn. Hij moet tegen iedere situatie opgewassen zijn. Daarvoor is een degelijke opleiding en ontwikkeling nodig. In ieder geval mag die ontwikkeling niet bepaald blijven tot de zuiver vakkundige. Op alle gebieden van het dagelijkse leven moet hij thuis zijn. De criminalist moet van sport evenveel weten als van de film zowel op litterair als muzikaal gebied moet hij een vertrouwde zijn, kortom hem moet een [illegible] algemene ontwikkeling ten dienste staan. Bij het verhoor moet hij contact zien te krijgen met den misdadiger en de laatste mag nooit of te nimmer de idee krijgen, dat hij geestelijk de meerdere is van den politiebeambte. Bovendien heeft de ervaring geleerd, dat de misdadiger zich gemakkelijker tot een bekentenis laat overhalen, wanneer hij voelt, dat de politieman met begrip spreekt over zijn zaak.

De betreffende commissaris of inspecteur dient zich geheel te kunnen inleven in den persoon, dien hij verhoren moet. Alleen logische en mathematische berekening schieten te kort wanneer niet een fijn gevoel te hulp komt. Hoe goed men theoretisch ook onderlegd mag zijn, de practijk vormt eerst de goede criminalist. Zijn beroep eist van hem, dat hij midden in het leven staat. Hij moet een stad als Amsterdam van a tot z kennen en niet alleen de stad, maar ook voor een groot deel haar bewoners. Bovendien moet hij over een goede memorie beschikken, zodat hij in staat is zich alles tot in onderdelen weer voor de geest te halen. Maar... hoe goed men theoretisch en practisch ook geschoold mag zijn, het geluk, het toeval speelt dikwijls een nog veel grotere rol. Zou een romanschrijver het aandurven zijn bewijsvoering te baseren op de vondst van een eenvoudig zakétui? En toch was het niet veel meer dan het foudraal van een zakmes, dat aanleiding was voor de arrestatie van een thans reeds gestorven buitenlands officier.

Het bewijs van schuld... een zakmesétui.

In het voorjaar van 1913 kwamen op het hoofdpostkantoor van een grote stad brieven binnen, die geadresseerd waren aan een man met een exotische naam. De brieven werden evenwel nimmer door iemand afgehaald. Aangezien op de omslag geen afzendersadres voorkwam, opende men een brief, in de veronderstelling, een schrijven te zullen aantreffen, maar de inhoud bestond uit een groot bedrag aan geld en een stuk papier met weinige, maar juist daardoor zeer verdachte cijfertekens. Specialisten onderzochten met hun codes de inhoud en het was al spoedig duidelijk, dat men met een spionnagezaak te doen had.

De brief werd wederom op het postkantoor gedeponeerd en verscheidene criminalisten kregen opdracht dag en nacht te waken over de brief. Weken en maanden verliepen. De politiemannen begonnen zich danig te vervelen. Totdat op een goede dag het lang verwachte gebeurde. Een zeer voornaam uitziend heer kwam de bewuste brief afhalen. Maar de criminalisten, die dezen man in gedachte reeds honderd maal achter slot en grendel gezet hadden, waren zo overrompeld, dat zij alleen het nummer van de auto, waarin de heer verdwenen was, nog konden opnemen.

Onmiddellijk zetten zij in een auto de achtervolging in, maar tevergeefs: zij verloren de auto uit het oog. Zeer tot hun geluk — ook dit was een toeval — keerde de auto, waarvan de heer gebruik had gemaakt, langs dezelfde weg terug, zodat de politiemannen niet alleen te weten konden komen in welk hotel hun object was afgestapt, maar zij tevens de gelegenheid hadden, de auto te doorzoeken naar het een of ander aanknopingspunt. Hier kwam het toeval hun weer te hulp. Zij vonden het foudraal van een zakmes.

Toen zij den portier van het hotel gevraagd hadden, of in het afgelopen kwartier een heer in civiel gekleed, binnen gegaan was, noemde deze de naam van een door het gehele land bekenden officier van de generale staf. De beambten stonden perplex, dat was toch niet te geloven... en reeds waren zij van plan heen te gaan, toen de officier juist de brede trap afkwam. Gevolg gevend aan een plotselinge ingeving, trad een der criminalisten op hem toe, groette hem hoffelijk en vroeg of het foudraal soms zijn eigendom was. De hand van den officier verdween in zijn zak, en, inderdaad hij miste zijn zakmesétui. Met hartelijke dankbetuiging accepteerde hij zijn eigendom en dit gebaar onderstreepte zijn zware schuld.

In een bekend werk, waarin verslagen van de beruchtste criminele gevallen verzameld zijn, wordt onder meer medegedeeld, dat een moordenaar aan de handen der gerechtigheid ontsnapt was, door ijlings op de vlucht te slaan. Drie jaar later werd hij echter in Amerika verraden door zijn hond, waarvan hij niet had kunnen scheiden. Weliswaar had hij de hond gewend, te luisteren naar een andere naam, maar het noemen van de [illegible] arrestatie, dat bij de politie in achttien verschillende talen berustte, was voldoende, om het dier kwispelend te laten opspringen en zo zijn meester te verraden.

Klinkt het niet als in een roman? En toch — het is alleen maar realiteit.

NITROGLYCERINEBOMMEN EN PETROLEUM.

DE PETROLEUMDOKTER AAN HET WERK.

Dit levensgevaarlijke beroep eist jaarlijks ontelbare slachtoffers.

In onderstaand artikel vertelt een Amerikaanse „petroleumdokter" op zeer onderhoudende wijze, welke avonturen hij al zo tijdens zijn gevaarlijke betrekking beleefd heeft.

Er bestaat in Amerika een beroep, dat men in Europa niet kent. Het beroep van petroleumdokter. Dat is de man, die zieke petroleumbronnen geneest. En een petroleumbron is ziek, wanneer ze weigert, verder petroleum te spuiten, terwijl zich diep onder de grond toch nog wel petroleum bevindt. Vroeger liet men een dergelijke petroleumbron, die opgehouden had te werken, links liggen en trok men verder. Tegenwoordig nu er niet meer aangeboord worden roept men de hulp van den petroleumdokter in en deze geneest de bron. Dit doet hij op een zeer radicale wijze. Hij neemt een nitroglycerine-bom ter grootte van een vuist, laat deze in het boorgat vallen en brengt haar tot ontploffing. Daardoor wordt de petroleum, die nog aanwezig is, diep onder de grond samengeperst, en in de buizen omhoog gedrukt. De petroleum begint dan weer te vloeien.

In het jaar 1936 waren er in het Westelijk deel van de Verenigde Staten ongeveer zeven petroleumdoktoren. Hiervan zijn er nog maar twee overgebleven. De andere vijf zijn verongelukt, zodat men hieruit wel zien kan, welk een gevaarlijk werkje dit is. De verongelukten kunnen niet begraven worden. Een uit elkaar springende nitroglycerinebom laat van den man niet veel over. Op wagens, in vaten verpakt, wordt de nitro-glycerine naar de petroleumvelden vervoerd. Op zich zelf ook al een zeer gevaarlijk baantje. Maar uit eigen ervaring kan ik toch zeggen, dat het beroep van petroleumdokter nog veel gevaarlijker is, want nitroglycerine is onberekenbaar.

In Mei van het jaar 1935 stond ik bij een boortoren te wachten op de komst van de wagen met nitroglycerine. Eindelijk kwam de wagen aan. De koetsier stapte af, om mij een vat over te reiken, maar per ongeluk liet hij dit vallen. We schrokken natuurlijk geweldig en zagen reeds de dood voor ogen. Ik sloot de ogen en wachtte — maar er gebeurde niets. Het vat sprong niet uit elkaar.

Dezelfde koetsier vervoerde twee maanden later nogmaals een wagen met nitroglycerine naar de boortorens. Daarbij had hij het ongeluk, dat hem de hoed van het hoofd woei op een van de vaten. Hij wilde zijn hoed oprapen, maar raakte daarbij het vat ook aan. Een geweldige knal weerklonk en van den man was niets meer overgebleven. Niemand kan je leren, hoe met dit gevaarlijke goedje om te gaan. De ene keer valt een vat om en gebeurt er niets, een andere keer raak je met één vinger een vat aan en alles springt uit elkaar.

Een petroleumbron, die niet meer vloeit, wordt zeer gemakkelijk genezen. Men neemt een nitroglycerinebom en laat deze aan een touw in de diepte van het boorgat zakken. Wanneer men merkt, dat deze op de grond gekomen is, dan hoort men een dof onderaards gerommel en na enige tijijd begint de petroleum weer te vloeien. Een bewijs, dat de bom haar werk onder de grond goed verricht heeft.

In Augustus van het jaar 1936 moest ik een bron in de buurt van St. Barbara weer laten werken. Ik liet de bom in de diepte zakken, hoorde een dof gerommel en toen niets meer. In het ziekenhuis van St. Barbara kwam ik tot bewustzijn.

De bron had zich „geweerd", zoals wij dat hier noemen. Dat betekent, dat de nitroglycerine recht omhooggegaan is, de buizen en de boortoren weggerukt en alles, mij incluis, tien meter de lucht in geworpen heeft.

Eens — in December 1934 — had ik een ander zeer onaangenaam avontuur. Ook toen „verweerde" de bron zich. De bron was zeer diep, dus naar menselijke berekening kon er niet veel gebeuren. We lieten dus de wagen met nitroglycerine rustig naast de boortoren staan. Toen gebeurde het ongelofelijke. Uit de boortoren schoot een geweldige vlam, onmiddellijk begon het hout van de toren te [illegible] direct vlam. Ons leven hing aan een zijden draadje. Het was onmogelijk de vaten nog te verwijderen. Weglopen was even dwaas, daar binnen een seconde alles in de lucht zou vliegen. Een van mijn vrienden echter pakte, met grote tegenwoordigheid van geest, een geweldige lap zeildoek en smeet die over de wagen, om zodoende de vlammen te doven. Het was een buitengewone heldendaad geweest en mijn vriend kreeg van de maatschappij een geschenk in de vorm van 50.000 dollar. Hij had ze eerlijk verdiend.

Twee jaar geleden leefde er in Californië een zekere Frederic Shaw, algemeen bekend als de „waanzinnige petroleumdokter." Hij had al heel wat kunststukjes geleverd, eer hij zijn „waanzinsdaad" op de Morris-petroleumvelden in Nevada verrichtte.

Het was op een regenachtige Aprildag, toen een krachtig vloeiende bron plotseling ophield te werken. Men meende, dat de petroleumspiegel gedaald was en riep de hulp in van Shaw. In werkelijkheid had er een kleine aardstorting in het gat plaats gevonden, maar dat wist Shaw niet. Hij liet dus een nitroglycerine-bom in het gat zakken, maar er gebeurde niets. Shaw dacht, dat hij in de klei was blijven steken. In een dergelijk geval laat men een tweede bom in het gat zakken. Shaw deed dit dan ook. Maar eer de tweede bom nog ver gezakt was, begon het te borrelen en te sissen in het binnenste van de aarde en kwam er een reusachtige petroleumstraal uit de grond. Midden in die oliestraal echter zat nog die andere nitroglycerinebom, tot grote ontzetting van ieder, die zich op het veld
bevond. Ieder ogenblik kon er een g[…]
dige ontploffing volgen. Shaw w[…]
echter niet zijn tegenwoordighe[…]
geest, rende naar de toren en ving[…]
bom in zijn hoed op. Half blind va[…]
petroleum, die in zijn gezicht gespat[…]
strompelde hij terug. Hij had het le[…]
van honderden mensen gered.

Niet steeds zijn verstandige me[…]
goede petroleumdoktoren, want dik[…]
hebben juist de domsten het gro[…]
succes. Zo kende ik iemand, die een v[…]
beeld van domheid was. Hij heette W[…]
laston en was op alle olievelden ber[…]
Ik zelf heb ook eens iets van hem m[…]
gemaakt. Hij moest op een keer een[…]
ke bron genezen en nam drie bom[…]
mee. Twee er van legde hij ongeveer[…]
tig meter van de bron op de grond,[…]
derde liet hij in het gat zakken. Ze[…]
plodeerde. Wollaston kroop nu te[…]
maar nauwelijks was hij bij zijn rese[…]
bommen aangekomen, of een hoge v[…]
sloeg uit het boorgat. Gelukkig wa[…]
wind gunstig, zodat de vlammen de[…]
dere bommen niet bereikten. Men r[…]
hem toe, terug te komen, maar Wola[…]
zag het gevaar blijkbaar niet in e[…]
de beide bommen in zijn hand lie[…]
terug naar het gat. Wij wierpen on[…]
de grond, daar we ieder ogenblik […]
geweldige explosie verwachtten. Op e[…]
afstand bleef Wollaston staan en[…]
de eerste bom naar de brandende br[…]
Ook de andere gooide hij er heen. […]
weer gebeurde het ongelofelijke: de v[…]
doofde uit en de petroleum hield op[…]
vloeien. De bron was gered. Maar z[…]
gezegd, zoiets kon alleen een Wolla[…]
doen, want ieder ander gaat bij een […]
gelijk experiment ten gronde.

Zo is het leven van een petroleum[…]
ter op de grote petroleumvelden in A[…]
[illegible] Een levensgevaarlijk beroep,
beroep, dat jaarlijks ontelbare s[…]
offers eist, maar omdat een petrol[…]
dokter goed betaald wordt, zijn er st[…]
mensen, die dit beroep kiezen. Voor […]
tigduizend dollar doet men wel eens i[…]

OPLICHTING.

Asl verdacht van oplichting is d[…]
de Politie aangehouden en voor ond[…]
zoek in bewaring gesteld, de 31-ja[…]
werkman C.

AANRIJDING.

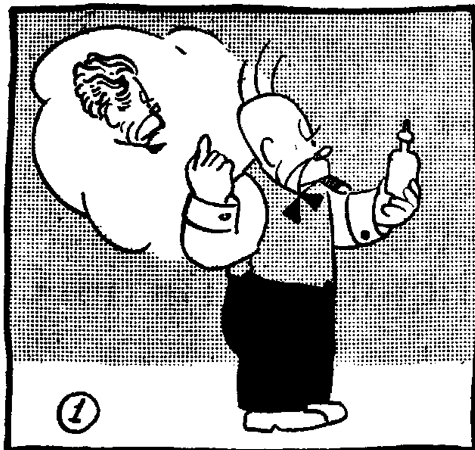
In de namiddag van 21 Juli j.l. is[…]
50-jarige koopvrouw K. door een a[…]
bus aangereden. Zij liep hierbij enige […]
beduidende wondjes op aan haar be[…]
benen. Naar de oorzaak van de aan[…]
ding wordt een onderzoek ingesteld.

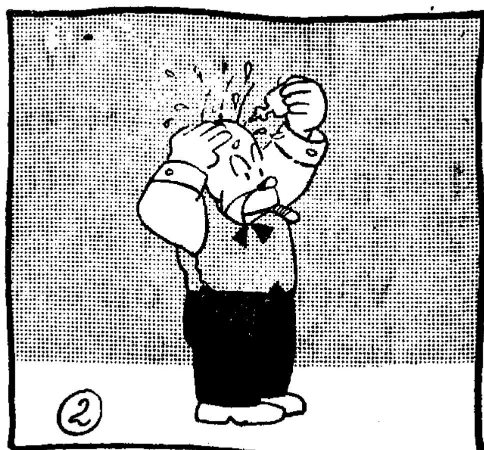
MISHANDELING.

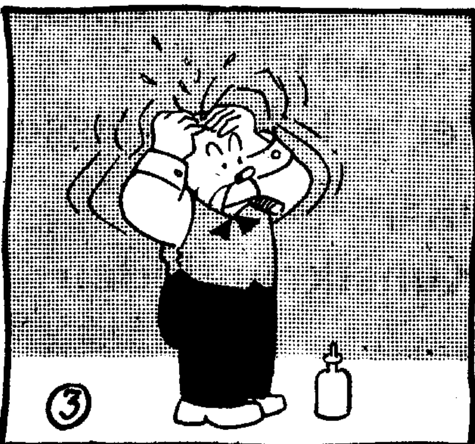
Door de Politie is aangehouden en v[…]
onderzoek in bewaring gesteld de […]
jarige chauffeur C., die in de avond v[…]
Zondag 17 Juli j.l. een Portugees[…]
danig met een zwangel van een auto […]
handelde, dat de man tengevolge hi[…]
na enige dagen is overleden.

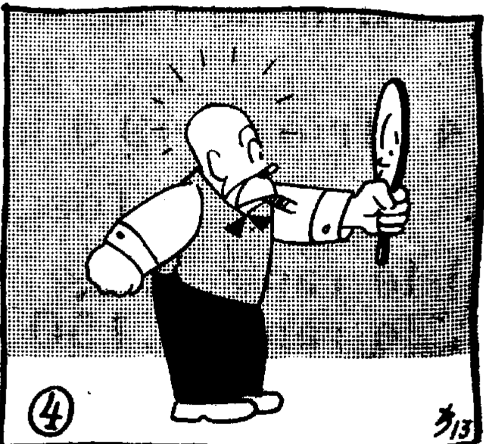
BEDREIGING.

De 31-jarige werkman S. heeft bij d[…]
Politie aangifte gedaan van bedreigin[…]
tegen het leven, gepleegd door een zek[…]
ren S. Een onderzoek wordt ingesteld

ADAMSON GEBRUIKT HAARWATER.